

РЕШЕНИЕ

№ 6963

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **4834** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба, подадена от М. П. С., действаща като майка и законен представител на Д. М. Амикосанте, чрез адв. А. Б. от САК, срещу Решение № 2153-21-103 от 28.04.2023 г. на директора на ТП на НОИ С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1012-21-398 от 10.04.2023 г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 16.02.2023 г. на ръководителя на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ С..

В жалбата се поддържа, че началната дата, от която малолетното дете има право да получава наследствената пенсия е датата, на която е настъпило осигурителното събитие – смъртта на наследодателя – 01.10.2017 г. В този смисъл разпореждането се явявало незаконосъобразно, издадено в противоречие на императивни законови разпоредби. Претендира се отмяна на обжалвания административен акт.

В съдебно заседание процесуалния представител на жалбоподателя поддържа жалбата и изложените в нея съображения. Не претендира разноски.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С., чрез процесуалния си представител заявява претенция за отхвърляне на жалбата и присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е заявила становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна

следното:

Начало на административното производство е дало заявление за отпускане на пенсия с № 21101-21-12/08.01.2021 г. / л.5 и сл. От делото /,с което Д. М. Амикосанте, със законен представител нейната майка чрез упълномощено лице А. Ф. Б. е поискала да ѝ бъде отпусната наследствена пенсия в качеството ѝ на законен наследник на М. Амикосанте. С разпореждане № [ЕГН]/16.02.2023 г. пенсията е отпусната от 08.01.2021 г. – датата на подаденото заявление.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С., който с процесното решение е отхвърлил жалбата като неоснователна. Същото е връчено на 04.05.2023 г. (л.67).

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Д. М. Амикосанте, срещу Решение № 2153-21-103 от 28.04.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ (л. 68), съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Видно от приложената Заповед №1015-21-247/04.12.2018 г. (л.60), потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

При издаване на процесното разпореждане и потвърждаващото го решение не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от категорията на съществените, и които да обусловят отмяната на акт на формално основание.

Фактите са безспорни между страните, спорът е правен и касае началната дата на отпускане на наследствената пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Правото на наследствена пенсия и личната пенсия, отпусната на наследодателя не са предмет на спора, като не се спори наличието на правото по чл. 80, ал. 1 КСО. Поради тази причина в настоящото решение следва да бъде изследван единствено въпроса, пораждащ правния спор, а именно началната дата на отпускане на наследствената пенсия.

Съгласно чл. 94, ал. 1 КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат от датата на придобиване на правото, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 2-месечен срок от тази дата. Ако документите са подадени след изтичане на 2-месечния срок от придобиване на правото, пенсиите и добавките към тях се отпускат от датата на подаването им.

Правопораждащият юридически факт, от който черпят правата си правоимащите

лица по чл. 82 КСО е смъртта на наследодателя. Разбира се, понятията „наследник“ и „наследодател“ в осигурителното право, в частност пенсионното, се ползват с известна условност, понеже не се касае за наследяване по смисъла на наследственото право, а за придобиване на наследствена пенсия. Тя се изплаща не от наследствената маса, а от фонд „Пенсии“ на Държавното обществено осигуряване, в който наследодателят в качеството му на осигурено лице е участвал чрез осигурителните си вноски (решение № 11701 от 18.12.2002 г. по адм. д. № 6576/2002 г. на ВАС). В конкретния случай този юридически факт е настъпил на 01.10.2017 г., като на тази дата посочените в чл. 82 КСО лица придобиват правото на наследствена пенсия.

Разпоредбата на чл. 94, ал. 1 КСО е ясна и недвусмислено от текста ѝ следва, че ако заявлението, заедно с необходимите документи, е представено в двумесечен срок от датата на придобиването на правото, то наследствената пенсия се изплаща от датата на придобиването му. В случай, че този срок не е спазен, пенсията се отпуска от датата на подаването на заявлението и необходимите документи.

В конкретния случай, срокът по чл. 94, ал. 1 КСО е изтекъл на 01.12.2017 г. Заявлението, заедно с всички необходими документи, е подадено на 08.01.2021 г. При тези фактически установявания органът е приложил правилно материалния закон, като е отпуснал исканата пенсия от датата на заявлението, тъй като двумесечният срок по чл. 94, ал. 1 КСО е изтекъл.

Възраженията в жалбата, че пенсията следва да се отпусне от 01.10.2017 г. не намират опора в закона. Действително правото е придобито на тази дата, но отпускането на пенсията е обвързано с активно поведение от страна на правоимащите лица. Датата, от която започва да се изплаща пенсията не е задължително да съвпада с датата на придобиване на правото. Последното е обективен факт, докато датата от която следва да се отпусне пенсията е обусловена в темпорален аспект от датата, на която правото бива упражнено. В случая заявлението е подадено след изтичане на двумесечния срок по чл. 94, ал. 1 КСО, което не засяга наличието на придобитото право на наследствена пенсия, а има отношение единствено към датата, от която следва да се отпусне пенсията. В случая правилно и законосъобразно органът е отпуснал наследствена пенсия на Д. М. Амикосанте считано от 08.01.2021 г.

В обобщение съдът намира, че процесното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на провомощията му и в предвидената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и в съответствие както с приложимото материално право, така и с целта на закона. Съдът не констатира наличие на отменителни основания по чл. 146 АПК, поради което жалбата на Д. М. Амикосанте се явява неоснователна.

При този изход на спора, претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски се явява основателна. В полза на Националния осигурителен институт следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение като размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и осъществените от пълномощника на ответника процесуални действия, следва да бъде определено в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 100.00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ подадената от М. П. С., действаща като майка и законен представител на Д. М. Амикосанте, чрез адв. А. Б. от САК жалба срещу Решение № 2153-21-103 от 28.04.2023 г. на директора на ТП на НОИ С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1012-21-398 от 10.04.2023 г. срещу разпореждане № [ЕГН] от 16.02.2023 г. на ръководителя на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ С..

ОСЪЖДА М. П. С., действаща като майка и законен представител на Д. М. Амикосанте, чрез адв. А. Б. от САК да заплати по сметка на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДИЯ: